

Jeg er også optaget af, at der under Kriminalforsorgen i forbindelse med børn, der har indsatte forældre, også er nogle gode forhold, men jeg synes, det er meget, meget væsentligt at bemærke, at der *er* en udvikling i gang, og at der sker en hel masse på det her område. Jeg synes da helt klart, at vi skal blive ved med at følge det, og vi skal da se den rapport, der kommer sidst på året, og som beskriver de tiltag. Og når vi har set den rapport, er jeg da meget villig til at tage en debat endnu en gang.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi har debatten, også af hensyn til alle de børn, som har en far eller mor, der sidder i fængsel, for at vise dem, at det her emne er et emne, man godt må snakke om og også snakke højt om. Det er rigtig svært, og uanset hvor meget lovgivning vi vedtager herinde, kan vi desværre ikke vedtage, at nu skal det ikke være tabu at snakke om det mere. Men det kan vi gøre ved hele tiden at have en løbende dialog om det. At vi tager hånd om de udsatte børn er det væsentligste for mig, og det mener jeg faktisk at vi gør i det her land.

Kl. 13:41

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 13:41

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Lad mig starte med at sige, at det er efter vores ønske, at de to forslag behandles hver for sig. Det er ikke, fordi vi som sådan har noget imod SF's forslag, det er, fordi vi synes, det var væsentligt at opdele debatten i den principielle stiltingtagen til de helt fundamentale rettigheder, som handler om, hvilke grundlæggende principper der skal herske på området, og så den mere konkrete indsats, som er det, SF fremsætter forslag om i dag, og som vi også selv har et forslag på vej om. Vi har lidt andre elementer med, men der er også visse overlap, og vores forslag er nr. B 104. Det skyldes jo, at både vi og SF og – kan vi også høre – Socialdemokraterne og formentlig også Enhedslisten, det kan vi høre her om lidt, er optaget af, at der sker noget på det her område. Argumentationen er jo lige for, nemlig at det er et fornuftigt kriminalpræventivt – om end langsigtet – redskab at sætte ind over for børn af indsatte, som desværre har en alt for stor risiko for selv at havne i kriminalitet.

Derfor er det besynderligt, at man har en retspolitik, som nærmest har skåret det ben af eller i hvert fald ikke har tilstrækkelig fokus på områ-

det. Det er besynderligt, at man i dag ikke i det mindste kan få en tilkendegivelse af, at alle de steder, hvor man har forældre siddende i arresthuse eller fængsler, skal der være faciliteter, der er egnet til, at forældre kan have besøg af deres børn. Så er der en masse fyndord om, at det bliver for rigidt og for firkantet. Men samtidig siger Dansk Folkepartis ordfører: Vi har også visse minimumsstandarder. Der må man jo bare bestemme sig; enten går man ind for minimumsstandarder, eller også gør man ikke. Hvis man mener, de er der, må man også være villig til at diskutere, hvordan de skal være.

Når vi så hører justitsministeren tale om, at det er vigtigt, at der er en vis fleksibilitet, så ved vi jo godt, hvad det betyder, selv om fleksibilitet er et positivt ord. Flexibilitet betyder for ham, at det ikke skal være sådan, at der i alle arresthuse er særlige børnefaciliteter. Jeg har det altså sådan, at jeg ikke synes, det er en god nok begrundelse, når man så siger: Jo, men det er jo gamle bygninger, og de ligger på ubekvemme steder. Ja, men hvem bliver taberne så? Det er børnene af de indsatte. Hvem er det, der får depressionerne? Det er børnene af de indsatte. Hvem er det, der selv risikerer at havne i kriminalitet? Det er børnene af de indsatte. Det sker fordi man slog ud med armene og sagde: Jo, men arresthuset ligger lidt uheldigt.

Så må man jo gøre noget, så må man tage skene i den anden hånd og sige: Det vil vi have, vi må have en handlingsplan, inden for 12 måneder skal der være børnefaciliteter alle vegne. Man kan jo stille pavilloner op til det i gården eller ved siden af, man kan inddrage celler, og så må man jo altså neddrose kapaciteten. Alle de prioriteringer ville man jo foretage, hvis det var barnets tarv, man varetog, og det kriminalpræventive sigte, man havde. Men det er det ikke, det er nogle helt andre ting, der er i spil, og det handler vel i sidste ende om, at man ikke vil prioritere ressourcer til det.

I vores forslag, som altså kommer på et senere tidspunkt, har vi vurderet, at det er i omegnen af 52 mio. kr., som der er behov for for at opgradere faciliteterne rundt omkring. Vi må jo se, om det stemmer overens med de forventninger, man har i Kriminalforsorgen, når man er færdig med sin afdækning af området. Men jeg kan bare sige til ordførernes oplysning, at der ingen grund er til at tro, at der ikke er et problem, og der er ingen grund til at analysere i årevis på det. Der *er* et problem, og hvis ikke man er forvisset om det ved vores ord, så kan man bare